

Λεπτομέρειες ουσίας εκ του βίου του Αγίου Νεκταρίου

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Μητροπολίτης Μάνης Χρυσόστομος](#)

Ο Άγιος Νεκτάριος, Επίσκοπος Πενταπόλεως, ο θαυματουργός, του οποίου την μνήμη εορτάζουμε στις 9 Νοεμβρίου και την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του στις 3 Σεπτεμβρίου και ιδιαίτερα τιμά και γεραίνει την αγία του προσωπικότητα η νήσος Αίγινα, είναι ένας από τους Πατέρες της Εκκλησίας μας και μάλιστα των χρόνων μας.

Αξίζει, εν προκειμένω, να παρουσιάσουμε στο κείμενό μας αυτό, μερικές λεπτομέρειες από την βιοτή του, οι οποίες όμως κρύβουν ουσία πνευματικότητας. Πρόκειται για μικρά περιστατικά, αλλά μεγάλα σε ηθική αξία. Είναι μικρά γεγονότα με ουσιαστική δυναμική που θητεύουν σε αρχές και αξίες βγαλμένες από τον ενάρετο βίο του αγίου.

Εν πρώτοις, ως αναφέρεται, οι γονείς του Αγίου, ήσαν οι Δήμος (Δημοσθένης) και Μπαλού Κεφαλά, οι οποίοι ζούσαν πτωχικά αλλά με πολλή ευσέβεια. Είναι χαρακτηριστικό ότι η πτωχεία δεν στάθηκε εμπόδιο για την πίστη τους στο Θεό

και την ευλάβειά τους. Πολλοί άλλωστε άγιοι, όπως μανθάνουμε από τα Συναξάρια είχαν γονείς πτωχούς και ευσεβείς. Ιδιαίτερα, η πολύτεκνη μητέρα του Αγίου εκεί στο σπίτι τους στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης (ο άγιος γεννήθηκε την 1η Οκτωβρίου 1846) δίδασκε τον μικρόν Αναστάσιον τα διδάγματα της πίστεως και ως γράφει ο πρώτος βιογράφος του Αγίου, ο αγιορείτης μοναχός Αβιμέλεχ: «Από πεντατετούς ηλικίας, διδασκόμενος παρά της Μητρός του (ευσεβεστάτης ούσης) μεταξύ των άλλων και τον πεντηκοστόν του Δαβίδ ψαλμόν «Ελέησόν με ο Θεός», όταν έφθασεν εις τον στίχον «Διδάξω ανόμους τας οδούς σου», επανελάμβανε τον στίχον συχνότερον, και οιονεί εξητείτο διά τούτου τα μέσα της παιδείας και μαθήσεως, καθυποσχόμενος τρόπον τινα, ότι θα διδάξη, προορών το μέλλον εκ θείας νεύσεως.

Αφού έφθασεν εις ηλικίαν επτά ετών, ηγόραζε χάρτην και συνέρραπτεν αυτόν, ερωτώμενος δε υπό της Μητρός του τι έκαμεν ούτω τον χάρτην, τη απεκρίνετο, ότι ήθελε να κάμνη βιβλία, να γράφη τα λόγια του Θεού.

Μεταβαίνων δε εις την Εκκλησίαν και ακούων τον Θεϊον λόγον, επιστρέφων εις την οικίαν, είχεν αυτόν εις την μνήμην του τόσον, ώστε όπου εδιηγείτο πάντα, ως τα ήκουε τα θεία λόγια. Και ου μόνον τούτο, αλλά έκαμνε και άμβωνας παιδικούς και ανέβαινε ως άλλος Ιεροκήρυξ, άτινα όλα βεβαίως εσήμαινον την μέλλουσαν προκοπήν του Παιδός».

Οι «παιδικοί άμβωνες» δηλώνουν τον μύχιο πόθο για το σπουδαίο διακόνημα της εκφοράς και κηρύξεως του θείου λόγου δηλωτικόν ότι η ιερά αυτή επιθυμία εμφυτεύεται από τον Θεό στις παιδικές ψυχές. Και ισχύει, εν προκειμένω, ο ευαγγελικός λόγος «Άφετε τα παιδιά και μη κωλύετε αυτά ελθείν προς με' των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 19,14).

Άγων το 14ο έτος της ηλικίας του ο Άγιος βρέθηκε από την γενέτειρά του στη Κωνσταντινούπολη. Εκεί ρίχνεται στη βιοπάλη. Εργάζεται σε μία αποθήκη καπνών με μόνη αμοιβή, στέγη στο πατάρι της και βέβαια ελάχιστη τροφή. Εργαζόμενος αλλά και προθυμότατος στη μελέτη. Για μία ακόμη φορά αποδεικνύεται ότι πολλάκις αυτοί οι νέοι προοδεύουν και αναδεικνύονται στη ζωή. Μάλιστα από τις μελέτες του όσα ρητά και αποφθέγματα θεωρούσε ότι ήσαν χρήσιμα και ωφέλιμα για τους άλλους ανθρώπους τα κατέγραφε σε σακκίδια και περιτυλίγματα, σε χαρτιά συσκευασίας καπνών και άλλα μεν φύλαγε, άλλα δε, τα προωθούσε στους πελάτες προς διδαχή. Είχε από τότε νέος ακόμη την αίσθηση της ωφελείας του πλησίον. Ο ίδιος στο πρόλογο του βιβλίου του με τον τίτλο «Λογίων θησαύρισμα», όπου περιέχονται τα αποφθέγματα αυτά, γράφει χαρακτηριστικά: «Το ανά χείρας έργον, είναι προίον μακράς και συντόνου εργασίας και οφείλεται εις πόθον διακαή προώρως αναπτυχθέντα προς μετάδοσιν ωφελίμων γνώσεων διότι πρωτίστως ήδη το του διδασκάλου εζήλευσα έργον και εις τούτο μετά προθυμίας απεδόθην το έργον όμως πολύ του ζήλου υπέρτερον, διά την εμήν ανεπαρκή προς το έργον

παρασκευήν· ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία ἰσχυρά καὶ ἐπίμονος. Πρὸς πλήρωσιν δ' αὐτῆς ἐγνων να ὠφεληθῶ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν προγόνων· οὗτος ἐκεῖτο πρόχειρος καὶ ὑπὸ τὴν διάθεσίν μου, καὶ ἠδυνάμην να θησαυρίσω· καὶ οὕτως ἡ ἐργασία ἤρξατο, καὶ συλλογὴ τῆς πενιχρᾶ ρητῶν, γνωμῶν καὶ ἀποφθεγμάτων κατηρτίθη· ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς μεταδόσεως διὰ τὴν ἔλλειψιν χρημάτων ἦν οὐχ ἥττον δυσχερῆς, καὶ ἐνόμισα, ὅτι ἠδυνάμην να χρησιμοποιήσω ὡς δημοσιογραφικὰ φύλλα τὰ χάρτινα καπνοσακκίδια τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καπνοπωλῶν.

Τὸ ἐπινόημα μοί ἐφάνη λυσιτελές καὶ εὐθύς σχεδὸν ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν, καὶ ἐπὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ τοιούτων φύλλων ἐγράφον καθ' ἐκάστην διάφορα ἐκ τῶν ἀποθησαυρισθέντων γνωμικῶν, ὅπως οἱ χρώμενοι τούτων ἐκ περιεργείας ἀναγινώσκοντες τὰ γεγραμμένα διδάσκονται τὰ σοφὰ καὶ ὠφέλιμα· καὶ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀνά χειρᾶς βιβλίου, καὶ τῷ πόθῳ τούτῳ οφείλεται».

Ἀλλὰ καὶ ἓνα ἄλλο στοιχεῖο ἀναδεικνύεται με τῆς μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Πρόκειται γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχουμε ἐνώπιόν μας τὴν εὐεργετικὴ σύνθεση τῆς κλασικῆς γραμματείας, τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς παιδείας με τὰ συγγράμματα τῶν ἐλλήνων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τούτο ἓνα ὑψιστὸ εὐεργέτημα γιὰ τὸν πολιτισμό.

Ἐπειτα βλέπουμε τὸν Ἅγιο δάσκαλο στὸ χωριὸ Λιθί τῆς Χίου. Πάντοτε ἄλλωστε τοῦ ἁγίου τοῦ ἄρεσε ἡ διδακτικὴ. Συνάμα δείχνει ὅτι τὸ λειτούργημα τοῦ διδασκάλου ἀποπνέει σεβασμό. Ἀκόμη ἐκεῖ στὴ νῆσο Χίο ἔλαβε καὶ τὴν μεγάλη ἀπόφαση τῆς ἀφιέρωσής του στὸ Θεό. Γνωρίστηκε στὴ Νέα Μονὴ με Πατέρες καὶ ἀσκητὲς τοῦ «Κολλυβαδικοῦ κινήματος» καὶ ἰδιαίτερα με τὸν διακριτικὸ Γέροντα Παχώμιο Ἀρελά (†1905) ποῦ βρισκόταν στὸ Προβάτειο Ὄρος με τὸν ὁποῖο ἐζήση μέρη πνευματικῶν ἀνατάσεων. Πολύ σπουδαία τυγχάνει καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ γέροντος Παχωμίου μετὰ τὴν οσιακὴ κοίμησή του, ὅπου ἐκθειάζει τὴν ἀξία καὶ τὴν σημασία τοῦ ἐναρέτου πνευματικοῦ πατρός, ὡς ἦταν ὁ αὐιδίμος Παχώμιος. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι οἱ πνευματικοὶ καὶ ἐνάρετοι ἄνδρες ἔχουν ἐπικοινωνία ἐν Χριστῷ καὶ σύνδεσμός τους δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ἡ κατὰ Χριστὸν καλλιέργεια καὶ ἀνάβαση.

Μία ἄλλη λεπτομέρεια εἶναι ἡ παρουσία στὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου τῶν Εὐεργετῶν ἀδελφῶν Χωρέμη καὶ Χαραλ. Σακκόπουλου, οἱ ὁποῖοι βοήθησαν παντοιοτρόπως τὸν πτωχὸ ἅγιο. Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πάντοτε ἐνεργεῖ καὶ φωτίζει συνανθρώπους μας γιὰ ἀγαθὰ ἔργα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴ περίπτωση τοῦ διορισμοῦ τοῦ Ἁγίου ὡς ἱεροκήρυκα με τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία καὶ παρέμβαση τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, τοῦ ἀξιολόγου Μιχαήλ Μελά, στὸ Υπουργεῖο τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐπιλύοντας τῆς γραφειοκρατικῆς δυσκολίας. Γράφει συγκεκριμένα ὁ ἐκ τῶν πρώτων βιογράφων Ἰωακείμ Σπετσιέρης τὸ ἔτος 1929: «Ὁ Νεκτάριος ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας

εστερείτο παντελώς χρημάτων, διότι, ο,τι επορίζετο εν τη Αιγύπτω διένειμε εις τους πτωχούς, και εξέδιδε συγγράμματα ωφέλιμα προς το χριστιανικόν πλήρωμα τοσούτον δε αφιλοχρήματος ήτο, ώστε πολλοί έλεγον· «χρήματα και Πενταπόλεως δύο πράγματα αντίθετα» ενώ δε εστερείτο και αυτού του ημερησίου άρτου, παρ' ουδενός εζήτει τι, ούτε έλεγεν ότι στερείται, αναμένων μετά πεποιθήσεως την θείαν αντίληψιν.

Διηθύνθη δ' ούτω εις το υπουργείον των Εκκλησιαστικών και παρεκάλεσε τον υπουργόν, ίνα διορίση τούτον ιεροκήρυκα εις τινα επαρχίαν, ως έχοντα πάντα τα προσόντα διά την θέσιν ταύτην· πλην εκείνος απεκρίθη, ότι δεν δύναται να πράξη τούτο διότι στερείται Ελληνικής υπηκοότητος αν και έχη το Κράτος ανάγκην Ιεροκηρύκων. Τοσούτον δε συνεκίνησαν οι λόγοι ούτοι τον αείμνηστον Πενταπόλεως, ώστε εδάκρυσεν.

Αποχαιρετήσας τέλος τον υπουργόν κατήρχετο την κλίμακα του υπουργείου λίαν συγκεκινημένος, ότε ανήρχετο ο γέρων Μελάς όστις χαιρετήσας τούτον ερωτά «τι συμβαίνει, Πανιερώτατε, και είσθε λίαν συγκεκινημένος;» «επορεύθην, απήντησεν ούτος, προς τον υπουργόν, και τον παρεκάλεσα, όπως με διορίση Ιεροκήρυκα, αλλά μοί είπε, ότι στερούμαι Ελληνικής υπηκοότητος». «Επιστρέψατε, φωνεί ο Μελάς, και σας παρακαλώ θερμώς, όπως πορευθώμεν αμφοτέροι προς αυτόν»· ως δε παρουσιάσθησαν λέγει ο Μελάς προς τον υπουργόν των Εκκλησιαστικών: «Κύριε υπουργέ διατί δεν διορίζετε τον Πανιερώτατον, Ιεροκήρυκα, όστις έχει όλα τα προσόντα και αυτήν την πρότασιν της Ιεράς Συνόδου;» «διότι στερείται», απεκρίθη ο υπουργός, «Ελληνικής υπηκοότητος» «Ελληνικήν υπηκοότητα,

ανταπήντησεν ο Μελάς, ζητείς από τον Πανιερώτατον, όστις εσπούδασεν εν τω Πανεπιστημίω των Αθηνών και έχει πτυχίον της Θεολογικής του Πανεπιστημίου Σχολής; και εάν δεν διορίσης τούτον, ποίον θα διορίσης»; επείσθη τέλος ο υπουργός και αυθημερόν συνετάχθη το διάταγμα του διορισμού.

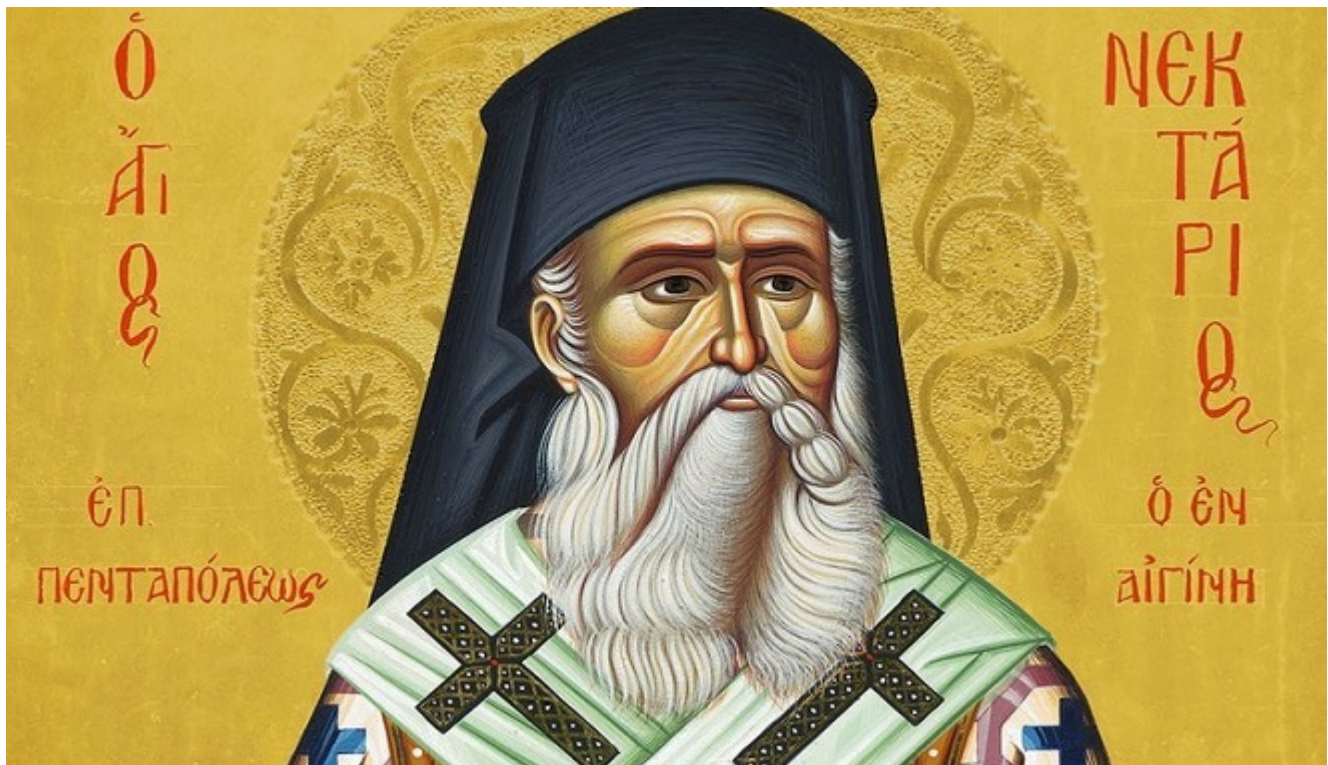
Ταύτα διηγήθη προς με αυτός ο ίδιος Νεκτάριος, προσθέσας ότι «ο Θεός απέστειλεν τον κύριον Μελάν και με συνήντησεν ενώ κατηρχόμην την κλίμακα του υπουργείου των Εκκλησιαστικών».

*

Μια άλλη λεπτομέρεια ουσίας που βρίσκεται στη φιλομάθεια του Αγίου είναι και η εκμάθηση της γαλλικής γλώσσας. Στην βιβλιοθήκη του όπου ευρίσκεται στο δωμάτιο του Αγίου στην Αίγινα υπάρχουν πολλά γαλλικά βιβλία ως και η «Grande Encyclopedie». Επίσης πρέπει να επισημανθεί ότι έλαβε το πτυχίο του Προλύτη της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών το οποίο ήταν τότε, το 1885, ισότιμο με το δίπλωμα του διδάκτορος. Λόγιος ο άγιος. Εμβριθείς γνώστης της θύραθεν και της χριστιανικής παιδείας αποδεικνύοντας τον άριστο συνδυασμό ράσου και γραμμάτων. Ολόκληρη βιβλιοθήκη αποτελούν μάλιστα τα έργα του, τα δοκίμια, τα άρθρα του.

Άλλη λεπτομέρεια είναι το γεγονός ότι στην Αθήνα, ως διάκονος κήρυττε τον θείο λόγο. Μάλιστα στο βιβλίο του «Δέκα λόγοι εκκλησιαστικοί διά την Μεγάλην Τεσσαρακοστήν» που εξεδόθη το 1885 αναφέρεται ότι ήταν ιεροδιάκονος. Είναι και αυτό χαρακτηριστικό στοιχείο του ένθεου ζήλου του για την διακονία του λόγου του Ευαγγελίου του Χριστού και του ήταν αδύνατον το Ευαγγέλιο να παραμένει «κλειστό».

Άλλο σημείο είναι ότι όταν μετά από ταλαιπωρίες διορίστηκε τελικά ιεροκήρυκας στους νομούς Φθιωτιδοφωκίδας και Ευβοίας ουδόλως παρέμεινε αργός ή ένας «τυπικός» υπαλληλικού τύπου ιεροκήρυκας.

Ο Άγιος ανέπτυξε σπουδαία δράση με ένθεο ζήλο και πνεύμα διάκρισης επισκεπτόμενος πόλεις και χωρία ιερουργώντας, κηρύττοντας και ποικιλότροπα βοηθώντας τους συνανθρώπους του. Μία λεπτομέρεια αξιοπρόσεκτη είναι η ομιλία του το 1893 στο Γυμναστικό Σύλλογο Κύμης με θέμα: «Περί γυμναστικής» και η ομιλία του προς τους μαθητές του Γυμνασίου Λαμίας με θέμα: «Λόγος προς τους εφήβους». Αυτά δείχνουν την ευρύτητα του πνεύματός του.

Ο Άγιος, επίσης, υπήρξε υπόδειγμα Διευθυντού στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή επί 14 χρόνια. Τρία περιστατικά μικρά αλλά μεγάλα σε πνευματικότητα αξίζει ν' αναφέρουμε: Όταν ένας σπουδαστής έκανε ένα σοβαρό παράπτωμα, ο Άγιος θεώρησε τον εαυτό του υπεύθυνο και προχώρησε σε αυστηρή νηστεία μη προσερχόμενος ουδόλως στην τράπεζα. Το μέτρο αυτό πραγματικά συνέτισε τους σπουδαστές. Άλλη φορά, όταν ασθένησε ο επιμελητής της Σχολής δεν δίστασε ο ίδιος να καθαρίζει τους ιδιαίτερους χώρους για να μη οδηγηθεί στην απόλυση ο εργαζόμενος. Και το τρίτο γεγονός είναι ότι πολλές φορές, ο Άγιος τις νύκτες, έβγαινε έξω στον κήπο και κάτω από τα δένδρα χωρίς να τον βλέπει κανείς, προσευχόταν για όλους τους διδάσκοντες και διδασκομένους της Σχολής, αλλά και για ολόκληρη την πόλη των Αθηνών. Παραδείγματα υψίστης πνευματικότητας, ταπεινοφροσύνης και διαπαιδαγώγησης.

Λεπτομέρεια ουσίας είναι ακόμη η επικοινωνία του με σπουδαίες μορφές, όπως τον άγιο παπά-Νικόλα τον Πλανά, τους Αλεξ. Παπαδιαμάντη και Αλ. Μωραιτίδη, τον γέροντα Δανιήλ Κατουνακιώτη, τον μοναχό Αβιμελέχ Μπονάκη κοντά στα

Καυσοκαλύβια, τον Σεβ. Ιερόθεο Μητρόπουλο, αρχιεπίσκοπο Πατρών και Ηλείας, τον π. Ευσέβιο Ματθόπουλο, τον π. Πανάρετο Δουληγέρη, τον π. Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη κ.α. Αυτές οι επικοινωνίες δεν ήταν τυπικές ή απλώς φιλικές. Ήταν συναντήσεις πνευματικού περιεχομένου, ωφελίμων λόγων προσευχής και ιερού στοχασμού. Ισχύει, εν προκειμένω, εκείνο των αρχαίων χρόνων: «Αββά, είπε λόγον», όταν γινόντουσαν τέτοιας μορφής συναντήσεις.

Λεπτομέρειες που δείχνουν το κεφάλαιο αρετών του έχουν και επισκέψεις στην Πάτρα, στο Λαύριο, στη Σκόπελο, στη Πάρο, στη Σύρο, στην Τήνο και αλλαχού. Χαρακτηριστική ήταν η μετάβασή του στη Τήνο, αρχές του μηνός Ιουλίου του 1901. Όταν επήγε στη νήσο, ο τοπικός τύπος δεν έκαμνε καμμία αναφορά. Ο άγιος προσκύνησε στην Παναγία την Μεγαλόχαρη, επεσκέφθη το μοναστήρι του Κεχροβουνίου, τέλεσε Θ. Λειτουργία, κήρυξε τον θείο λόγο. Δεν έμεινε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Εκ των υστέρων, η τοπική εφημερίδα «Πρόοδος» (14.7.1901) έγραφε τα παρακάτω: «Ανεχώρησε την παρελθ. Τρίτην επιστρέφων εις Αθήνας ο Σ. Μητροπολίτης Πενταπόλεως και διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής Κοσ Νεκτάριος Κεφαλάς, συνοδευθείς μέχρι του ατμοπλοίου υπό του κλήρου του Ι. Ιδρύματος και της πόλεώς μας και υπό της Επιτροπής του Ι. Ναού Ευαγγελιστρίας. Κατά το δεκαήμερον διάστημα της ενταύθα διαμονής του επεσκέφθη την εν Κεχροβουνίω Γυναικείαν Μονήν, επί διήμερον παραμείνας εν αυτή. Ωμίλησε δε εν τη θεία λειτουργία περί της κατά Θεόν πολιτείας, των μοναζουσών και εν γένει περί του βίου τον οποίον πρέπει να διάγωσιν οι μοναχοί, ίνα της Ουρανίου αξιωθώσιν βασιλείας. Εξεφράζετο δε ευμενέστατα κατά την εκ της Μονής επιστροφήν του περί των αγαθών εκείνων πλασμάτων των εν αρετή όντως χριστιανική πολιτευομένων.

Επίσης εν συρροή μεγίστη προκληθείση εξ ειδοποιήσεως της Επιτροπής του Ι. Ιδρύματος ωμίλησεν ο Άγιος Πενταπόλεως εν τω Ι. Ναώ της Ευαγγελιστρίας την παρελθ. Κυριακήν κατά την θείαν λειτουργίαν. Ως θέμα του λόγου του έλαβε περικοπήν τινά του Ευαγγελίου της ημέρας εκείνης: «Υμείς εστέ το φως του κόσμου», όπερ ο Χριστός προς τους μαθητάς αυτού είπεν εν τινι διδασκαλία του γενομένη εις όρος τι του οποίου το όνομα δεν αναφέρουσιν οι Ευαγγελισταί».

Εν προκειμένω, μίλησε η πράξη, όπως εκφραζόταν με την ευλαβεστάτη βιοτή του.

*

Αν έλθουμε τώρα στην Ι. Μονή της Αγίας Τριάδος που ίδρυσε στη θέση «Ξάντος» στην Αίγινα και από τις πολλές λεπτομέρειες της εκεί βιοτής του διακρίνουμε μερικές πολύ χαρακτηριστικές αλλά με βαθύτερο νόημα. Αναφέρουμε τις χειρωνακτικές εργασίες από τον ίδιο, όπως επίσης την καλλιέργεια των κήπων, τις

περιοδείες του σε φτωχές οικογένειες στη νήσο προς παντός είδους ενίσχυση, την επιλογή ως ηγουμένης μιάς τυφλής, της Ξένης μοναχής «διά την σύνεσιν και την αρετήν αυτής». Να προσθέσουμε τις δεήσεις του γονατιστός στον Εσταυρωμένο του Ιερού Βήματος και τις προσευχές του στην Παναγία στο κελί του. Και τέλος το ατάραχον της συμπεριφοράς του και την ανεξικακία του στη δοκιμασία που υπέστη με την ψευδή καταμήνυση και συκοφαντία εναντίον του. Ο Θεός απένειμε την δικαιοσύνη, εν προκειμένω.

Είναι γεγονός ότι ο Άγιος δοκίμασε τη θλίψη τόσο στα χρόνια, που διηκόνησε στο Πατριαρχείο της Αλεξάνδρειας, όσο και σε κατοπινά χρόνια με ποικίλες αντιξοότητες, συκοφαντίες και δοκιμασίες της ζωής. Ήπие πολλά πικρά ποτήρια από ψευδαδέλφους, από πρόσωπα της εξουσίας, από ασεβείς και ανευλαβείς συνανθρώπους του. «Γλυκό ψωμί δεν έφαγε» στη ζωή του. Όμως, ο Άγιος Ιεράρχης, ήξερε να λέγει: «Υπέρ εμαυτού ουκ απολογήσομαι. Προσευχηθείτε υπέρ του ανθρώπου αυτού (για τον ανακριτή). Και γι' αυτόν εσταυρώθη ο Κύριος» και σε άλλη περίπτωση «Ουδέποτε περί ουδενός εμελέτησα κακόν, μόνον το αγαθόν εμελέτησα καθ' όλην την ζωήν μου». Όλες τις αδικίες σε βάρος του τις υπέμεινε αγόγγυστα με την υπομονή του Χριστού, με την βαθυτάτη πίστη του, με το ταπεινό φρόνημα και με τις αδιάλειπτες προσευχές του. Και πράγματι, ίδιον του Αγίου ήταν η υπομονή. Είχε μεγάλη υπομονή και καρτερία αφήνοντας και στον σύγχρονο πονεμένο και κουρασμένο άνθρωπο μέγα υπόδειγμα. Ιδού τι έλεγε:

«Ας ανδρισθώμεν και ας υπομείνωμεν ολίγον, ίνα τύχωμεν της ουρανίου χαράς και της θείας δόξης. Φιλοσοφήσωμεν επί των πραγμάτων του κόσμου, όπως απαθέστεροι προβώμεν. Ελπίσωμεν επί τον Θεόν και Αυτός, ο τον παράλυτον θεραπεύσας, θέλει βοηθήσει και ημάς πάσχοντας. Μικρόν έτι και η χάρις του Κυρίου έρχεται. Υπομείνωμεν έτι ολίγον διά την ουράνιον βασιλείαν. Ο γαρ υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται».

Και για την καρτερία έλεγε: «Καρτερία, υπομονή λύπης ένεκα του καλού· υπομονή πόνων ένεκα του αγαθού. Η καρτερία ενθαρρύνει τον άνθρωπον φέρειν γεναίως τα δεινά, τας λύπας και τας αντιξόους του βίου επιδρομάς και ενισχύει αυτόν εν τω αγώνι του βίου, ίνα μη περιτραπή εκ της του κλύδωνος επιφοράς, μηδέ αποβάλη, ων τι φέρει αγωγίμων της αρετής. Ο καρτερικός είναι γενναίος, θαρραλέος, υπομένει τας θλίψεις και ελπίζει επί Κύριον τον Θεόν αυτού». Και μία ακόμη λεπτομέρεια του ήθους του ήταν η μετάβασή του και η νοσηλεία του στο Αρεταίειο νοσοκομείο Αθηνών το 1920. Νοσηλεύθηκε ως ένας απλός μοναχός σε θάλαμο για τους άπορους, αγνοούμενος απ' όλους. Αλλ' εκεί, ο Θεός φανέρωσε και την αγιότητά του, όταν μετά την οσιακή κοίμησή του ευωδίασε το ιερό λείψανό του και όλος ο θάλαμος του νοσοκομείου αλλά εκεί έγινε και το γνωστό πρώτο θαύμα.

Όλα αυτά καταδεικνύουν μέσα από ολίγες μόνον λεπτομέρειες του βίου του, που εξεθέσαμε, ότι ο Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως είναι, τω όντι, μία μεγάλη πατερική μορφή. Είναι αναμφισβήτητα ο χαριτόβρυτος άγιος των αρετών. Υπέστη στη ζωή του πικρίες και αδικίες, δοκίμασε φτώχεια και ταλαιπωρίες αλλά κέρδισε τον αμαράντινο στέφανο της αγιότητας.

Αλήθεια, εκείνο το ιλαρό βλέμμα του, πόσα δεν έχει να μας πεί.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN